
Juleharen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Juleharen

4

Juleharen

Juleharen

Juleharen

Af Kaj Munk

Nat,d.20.12.36[1]

Skandalen skete altsaa.

Anden Juledag 1936 vil der indtræde en Revolution i et Køkken i en bestemt vestjydske Præstegaard: for første Gang i en straalende Aarrække indsættes ingen Hare i Stegeovnen.

Det var Synd, de tog Juleaftensharen fra os, da de flyttede Jagttidens Slutpunkt frem til den 18. December. Men Juleharen, forstaaet som den Hare, vi spiser i Julen, har vi jo dog stadig, takket være den Skik, at Hr. Morten skal hænge, til han er halvmør, inden han steges helmør. Men der skal rigtignok baade Held og Haandelag til. Her i Jylland er der langt mellem Langørerne saa langt hen i Tiden. Og i Dag fik jeg altsaa den Klik paa min Jægerære, at det slog fejl for mig at bringe Traditionen i Hus. Æv!

Jeg havde endda været særlig forsynlig i Aar og sat hele 2 Dage af til Forehavendet. I Gaar gik det løs i Klitterne. "Vov vov vov". Kom saa, Hr. Morten. Og saa var det Mikkell, der kom snublende frem over Lyng og Marehalm. Han fik, hvad han skulde have, og naaede dog at vælte sig ned i Graven, og saa maatte Gravmand i Arbejde, og han tier hurtigt for død Ræv; altsaa maatte Spaden i Arbejde, og det er drøjt at ase sig gennem en Klit, saa det tog det meste af Dagen.

Saa maa vi altsaa ud fra Morgenstunden i Dag. Men Krybskytterne har alligevel været tidligere oppe. Se, hvor nydeligt deres Morgenfod staar i Træskoform rundt i de mere afsides beliggende Pløjemark! Og dog er der Harer. Mer end nok. Men hvad i Alverden gaar der af dem? Véd de, det er sidste Dag i Dag? Og nu skal Mester altsaa drilles. Vupti! op paa Gagakkerne og af Sted mindst 3 Bøsseskud ude, og da Mester til sidst lader sig friste og skyde paa en - han kunde lige saa godt fra den jydske Pløjemark, han staar paa, skyde paa Raadhustaarnet - vælter det op med lodne Skabninger rundt om ham, alle i tilbørlig Afstand - 3 staar han og ser paa paa eengang.

Naa ja, det er nu lige meget, en Hare skal i Tasken i Dag, hvordan det saa end skal gaa til. Men nu er der pludselig øde og Tomhed. Indtil Fidusen gaar op for Jægeren: han skal søge paa alle Skrænter og Marker, der vender mod Nord. Ja, rigtigt, dér sidder de. Saada! saa vil det give styrtende med Søndnenregn i Eftermiddag. O ve! o ve!

Og de fik Ret i deres Spaadom, de smaa Misser. Nej for et Vejr! Det spøler ned fra oven, Storm og jagende Pjask hugger En ind i Ansigtet, blindet og aandeklemt hiver man Gummistøvlerne op af Plovjordens klæge Vælling, den tunge Overfrakke bliver dobbelt saa tung, tredobbelt, firdobbelt. Man har lige læst Niels Borbergs "Skin og Virkelighed".

Man er segnefærdig; hvad er det, der foresvæver En? Hvornaar følte man sig sidste Gang saa tyngtet og dødtræt? Aah, det var dengang, Hesten blev skudt bort under En, og man i to Timer maatte trave i Rustningen; det var dengang, man var Væbner hos Kong Valdemar. Hvor er Fjenderne blevet af? eller - naa, det er jo sandt. Man er sanseløs, man er vidløs, Jagt er Idioti, her anspænder man sin Personlighed, baade Sjæl og Legeme, ud over Bristepunktet for en Krone og 75 Øre. Ja, 1,75. Det er, hvad man faar for en Hare.

Og saa havde man glædet sig til i Dag at gaa og tage Afsked med alle de kære kendte Steder - jo, Godmorgen. Der skulde være skrevet et Jagtbrev saa smukt, at alle *Nationaltidendes* Læsere skulde sidde med Vand i Øjnene - og værsgod ak saa! her er Vand nok. Nu regner det saa drivende voldsomt, at man ikke længere kan holde Fodbadet lunkent. Det er godt for en halvhensovet Influenza, dette her.

Nej, vi maa spise den Ræv anden Juledag. Der er ikke andet for. Farvel, Mortener! Tak for i Aar! paa Gensyn! og lev vel og hav det godt! Tro mig, det under jeg jer. Ogsaa jer allesammen. Undtagen lige en eneste.

Æv! pjask! pyh!

Kaj Munk.